

HIRUKI LARROXA

Zer dugu bisexualitatearekin?

Transfeminismoak argia eta konplexutasuna ekarri ditu gorputz, genero eta desirei buruzko eztaba-detara. Hala ere, itzalak ere sortu ditu. Ustezko koherentzia politiko erradikal baten izenean –askotan hegemonia oso zehatz bati lotua–, diskurtso transfeminista batzuek pertsona bisexualekiko bazterketa-logikak erreproduzitzen dituzte. Bai, diskurtso, begirada eta isiltasun deseroso eta bortitzak sortzen dituen bifobia diskretuaz ari gara.

Gezurra badirudi ere, ingurune militante jakin batzuetan, bisexualitatea "queer itunaren" aurkako traiziotzat hartzen da. Areago, "anbiguoegi", "heteroegi" edo "normatiboegi" gisa etiketatzen da, eta bere zilegitasuna ez da aitortzen. Ikuspegi nahiko minoritarioa eta anakronikoa, bide batez; baina botere eta hegemonia politiko eta kulturalako zenbait espaziotan oso presente dagoena.

Espazio horiek, printzipioz, subjektu politikoaren irekiera defendatzen dute, baina paradoxikoki bollera eta marika subjektua estandarizatu eta *gatekeeping* politika gauzatzen dute –behar bezain queer kontsideratzen ez diren pertsonak baztertzeko dinamika–.

Jarrera hori, bidegabekia izateaz gain, guztiz kontraesankorra da transfeminis-

moak defendatu beharko lituzkeen printzipioekin. Alegia, pertsona orok norbere sexualitate plastiko eta desira-askatasunetik erotikoki eta afektiboki harremanak nahierara eraiki ahal izatea. Inongo ideologiari konturik eman gabe eta purutasun politikorik frogatu behar izan gabe.

Feminista transbartzertzaileekiko paralelismoa saihestezina da. Feminismo esentzialista baten izenean trans identitateen ukazioa egiten duten horiek bezalaxe, lubaki transfeministetatik bisexualitateari zilegitasuna kentzen diotenak negazionismoaren antza duen jarreraren erortzen ari dira: "Zure esperientzia nire esparru teorikoan sartzen ez bada, ez da baliozkoa. Zure desioak deslekitzen baina, patologizatu edo irrigarri utziko dut".

Queer pertsonok, transfeministok eta erradikalok, ezin dugu plazeraren eta afektuaren mapa arautu. Bestela, gure ahalmen subertsiboa galduko genuke, eta borrokatzen ari garen aparatu diziplinatzailearen antza hartuko genuke.

Bisexualitatea eta desiraren forma hibrido, nahasi edo multiforme guztiak aldarrikatzea ez da mehatxua, konplexutasun sexual eta politikoaren isla baizik. Horregatik da garrantzitsua subjektibotasun politikoaren ortzi-muga marika/bollera dikotomiatik haratago amestea. ●

Itziar

LEIRE NARBAIZA
IRAKASLEA

Kointzidentzia harrigarriak daude bizitzan. Izan ere, zenbat ikusle elkartu litezke Arriaga antzokian? Zenbat komun ote daude solairu bakoitzean? Zein probabilitate dago Gipuzkoako emakume bik sartu-irtenean leku eta istant berean kointziditzeko, 35 urtean elkar ikusi barik egon ostean?

Hala aurkitu nuen Itziar aurrekoan, bera irteten, ni sartzen.

Inoiz zenbatu duzue zenbat pertsona pasatu diren gure bizitzetatik? Batzuk denbora laburrean egon dira gure ondoan, anekdota hutsa gure biografian. Beste batzuk txikitatik dauzagu alboan, eusleak dira. Badaude,

ostera, beste zenbait, gure historiako bolada konkretu batean oso inportanteak zitzaizkigunak, baina denboraren joanean, bideak bereizi eta euren pista galdu gunden.

Itziar hirugarren multzokoa da. Ikas-kideak izan ginen karreraren, mahai berean jesartzen ginen. Ni kokolatxoan nintzen, umea, bera moderno eta ausarta. Feminista konbentzitua. Bizitzeko beste modu bat dagoela ere erakutsi zidan.

Arriagan elkar besarkatu baino ez genuen egin. Eskerrak eman nahi nizkion, baina. Orduan zein garrantzitsua izan zen esateko premia nuen.

Milesker, Itziar! ●